

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

3:dje årg.

Den 12 Januari 1902

N:o 15

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Knut Fredrik Söderwall* (med 1 porträtt). *En framstående båtkonstruktör* (med 4 illustrationer). *Gina Oselio-Björnsens tjugufemårsjubileum* (med 1 porträtt). *Från tennisstämningarna i Göteborg* (med 1 illustration). *Några bilder för dagen från scenen* (med 5 illustrationer). *Konungens reser till Voxenkollen* (med 2 illustrationer). *Från det stora julovädrat i Norge* (med 1 illustration). *Jean Raboul och hans historia*. Originalberättelse för HVAR 8 DAG af Erland Brätt. *Prins Bernadotte och hans familj* (med 2 illustrationer). *Veckans porträttgalleri* (med 22 porträtt). *Den under juldagarne förolyckade ångaren "Polsjärnan"* (med 2 illustrationer). *Omsorg om de små* (med 1 illustration).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Foto. Lina Jonn, Lund.

Professor KNUT FREDRIK SÖDERWALL.

KNUT FREDRIK SÖDERWALL.

Nyårsdagen fyllde professor Knut Fredrik Söderwall i Lund 60 år. Detta namn torde vara skäligen obekant för den stora allmänheten, som väl icke har närmare reda på ljuset, hvilket stilla men stadigt brinner i arbetsrummet — för att uttrycka oss i analogi med hvad en af våra skalder gjort. Professor Söderwall är likafullt en af Sveriges mest framstående söner af den nu levande generationen, en man, hvilkens namn i framtiden, då det stora verk, åt hvilket han i främsta rummet egnar sitt lif, fortskridit längre än nu, kommer att få en stor glans omkring sig.

Ty Knut Fredrik Söderwall efterträdde år 1892 professor Wisén icke blott såsom professor i nordiska språk i Lund, utan äfven såsom ledamot af Svenska akademien och såsom akademimens *högste ledare af arbetet med ordboken öfver svenska språket*. Det är allmänt bekant, att professor Söderwall invaldes i akademien just därför, att han skulle bli i tillfälle att utföra funktionen som chef beträffande detta arbete — och om någon kan visa både »snille och smak» i detta afseende, är det väl professor Söderwall, hvilkens kompetens aldrig på något sätt blifvit ifrågasatt.

»Ordbok öfver svenska språket, utgifven af Svenska akademien», har, som bekant, i lång tid varit ifrågasatt och vidlyftiga förarbeten härtill ha också sett dagens ljus, fastän man icke förr än år 1893 framlagt något afgörande resultat. Då utkom nämligen ordbokens första häfte, som sedermera fått många efterföljare, tack vare den goda organisation, som ordboksarbetet numera har. Första profarket af ordboken framlades för Svenska akademien 1892, och var professor Th. Wisén då ordbokens redaktör. Professor Söderwall inträdde i hans ställe den 15 febr. 1893, vid Wiséns död.

Med afseende å ordboken vilja vi här endast nämna, att arbetet »är afsedt att dels gifva en trogen bild af det nu levande svenska riksspråket, dels äfven uppvisa, huru vårt språk utvecklats allt ifrån reformationstiden. Ordbokens uppgift är alltså att lämna en *historisk* framställning af det nysvenska riksspråket i vidsträckt mening, och den tager sålunda vid, där de utgifna eller under utgifning varande ordböckerna öfver vårt medeltids-språk sluta».

* * *

Knut Fredrik Söderwall är född i Drängsered, Hallands län. Föräldrarna voro kyrkoherden därstädes prosten Per Söderwall och Margareta Johanna von Wachenfeldt. Den unge Söderwall, hvilken gick i Lunds katedralskola, blef 1858 student vid universitetet i den skånska lärodomsstaden. 1863 til. kandidat och 1865 fil. d.r. Han kallades samma år till docent i nordiska språk samt blef 1872 adjunkt i ämnet. 1875—1862 var S. äfven e. o. amanuens vid universitetsbiblioteket.

Utnämningen till e. o. professor i nordiska språk ägde rum den 26 november 1886, hvarpå den skicklige vetenskapsmannen, efter kallelse af humanistiska sektionen, den 12 maj 1892 utnämndes till professor i samma ämne. Han hade dessförinnan under flera läsår förestått denna professur. Professor Söderwall har vidare sedan 1897 varit universitetets prorektor samt sedan samma år inspektor för Ystads nation.

Hösten 1884 började Söderwall deltaga i Svenska akademins ordboksarbete, och han är sedan 1882, såsom förut nämnts, ledare af nämnda arbete, sedan han detta år invalts i Svenska akademien. År 1868 erhöill han akademiens mindre pris och 1886 det k. priset, hvarjämte han 1888 af Vetenskapsakademien belönades med Letterstedtska priset.

Professor Söderwall företog 1875 såsom innehafvare af riksstatsens mindre resestipendium en resa i Danmark och Tyskland. Han blef 1884 ledamot af »Det Nord. Oldskriftsselskab», 1894 af »Danske Videnskabernes Selskab» och 1895 af »Akademie der Wissenschaften» i München.

Professor Söderwalls tryckta skrifter utgöras nästan uteslutande af sådana, som röra svenska språket. Sålunda utkom 1870 »Hufvudpokerna af svenska språkets utbildning», 1880 »Några svenska medeltidsord förklarade», 1884—98 den med Letterstedtska priset belönade »Ordbok öfver svenska medeltids-språket», o. s. v. Professor Söderwalls inträdesföreläsning, utgifven 1895, gällde »De nordiska språkens uttryck för sedliga begrepp».

Det är att hoppas, att den utmärkte vetenskapsmannen, som äfven är en särdeles energisk person, skall få bringa det viktiga ordboksarbetet till en punkt, då det kan fortlöpa på grundval af redan verkställda forskningar och slutledningar — ifall icke detta, som man har skäl att förmoda, redan är fallet.

EN FRAMSTÅENDE BÅTKONSTRUKTÖR.

INGENIÖR GUNNAR MELLGREN.

Utän öfverdrift torde kunna sägas, att den svenska seglingsidrotten och den därmed nära sammanhängande konstruktions-skickligheten stå på höjden med hvad samtiden förmår prestera — ej ens de annars på detta område såsom de främsta länderna ansedda Amerika och England undantagna.

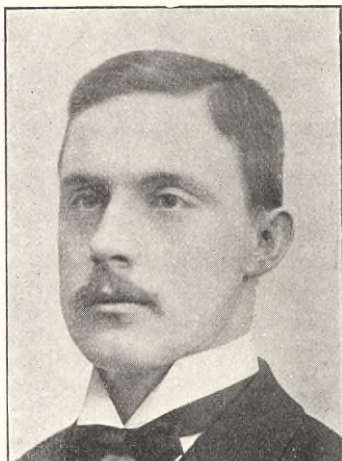
Detta senare påstående kan kanske synas djärf, men hvad konstruktionerna beträffar kan man hänvisa bl. a. till ingenjör Gunnar Mellgrens kutter »Revanche», om hvilken i det ledande svenska idrottsorganet yttrats, att »denna jakt, hvad linierna beträffar, var modärnare än de amerikanska kappseglingssmaskinerna». Och hvad själfva seglingsidrotten vidkommer, torde med fog kunna sägas, att våra svenska seglingsamatörer mäta sig med hvilket annat lands som helst — detta ha de många gånger visat.

Det stora uppsving vår seglingsidrott tog från början eller midten af nittioalet, uppkallade flera jaktkonstruktörer och bland dem den man, hvilkens porträtt, jämte några hans framstående konstruktioner, vi här återgifva.

Född 1872, började ingenjör Mellgren, hvilken är en synnerligen sympatisk person med anspråkslöst uppträdande, och som från barnaömen lärt seglingens konst, år 1895 sin bana som konstruktör med den lilla stålbaten »Göta», en synnerligen god början.

Sedan följde en efter annan »Kerstin» (1896*), »Verdandi», »Dora», »Eira» (1897), »Trollsländan», »Garm», »Hamingja», »Hebe», »Margareta», »Alexandra», »Le petit bleu», »Ella», »Thelma» (1898),

* Konstruktionsår.

»Revanche» (1899), »Ingalill», »G. K. S. S. 1901», »Ingrid», »Ester» (1900) samt fyra jakter till Norge, af hvilka tre efter samma ritning — en alldeles ypperlig samling, som också gjort glänsande skördar af pokaler.

Alldeles enastående är listan öfver vandringspris, som eröfrats af ing. Mellgrens konstruktioner under sistförflutna seglingssäsong. Den lyder:

Röhsska pokalen med »Ella».

Tivolipokalen med »Ester».

Norrköpings S. S:s vandringspris med »Garm».

Moltke-Huitfeldts dito med »Margareta».

Vänerspokalen med »Hamingja».

Vetterspokalen med »Ingrid».

1894 års Æolus-pokal med »Margareta».

1897 års d:o d:o, den större, med »Ella».

1897 års d:o d:o, den mindre, med »Margareta».

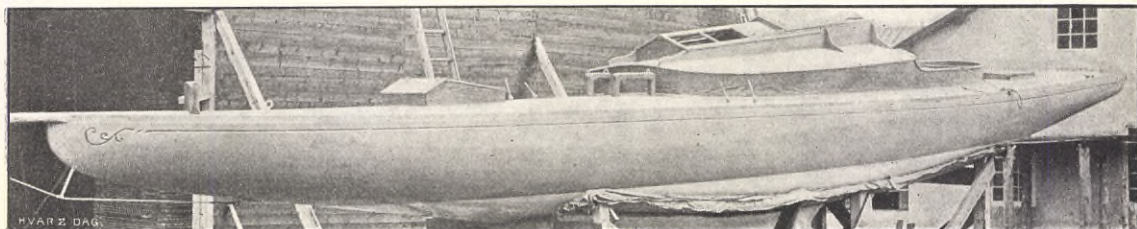
S. S. Götternas racer-vandringspokal med »Ella».

d:o cruiser- d:o med »Alexandra».

Af dessa jakter ha »Ester», »Ella», »Margareta» — och kanske flera — nämnda säsong inseglat första pris, som kunna räknas i dussintal för hvardera, och obesegrade gått öfver målet öfver allt, där de täflat.

Fotografierna visa den märkliga »Revanche» på dess berömda kappsegling från Sandhamn, då den seglade på kortaste tid af alla jakterna, t. o. m. än den många gånger större »Blenda». »Revanche» är hemmahörande i Göteborg. Vidare »Ester», ovanligt lyckad och hittills obesegrad, som äges af en stockholmare, samt »Ingrid», af cruisertyp, hvars ägare är bosatt i Jönköping.

Ing. Mellgren har hedrats med det ansvarsfulla uppdraget att för ett stockholmskonsortium konstruera en båt till den af kajsaren af Tyskland

»INGRID.»

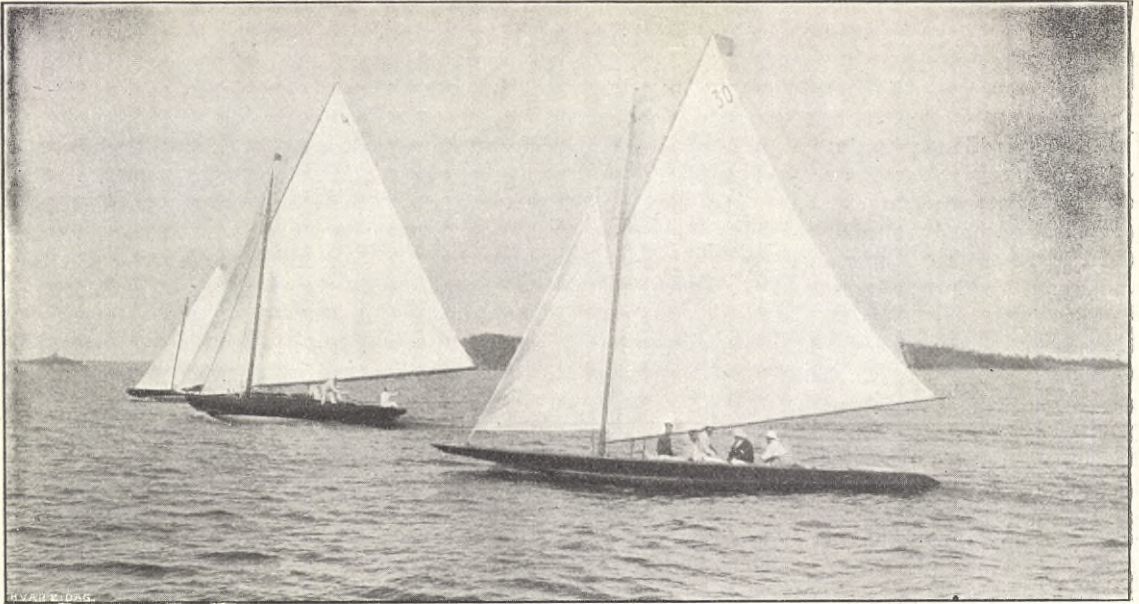

Foto. Klemmings Atelier, Sthlm.

»REVANCHE».

stiftade »Sonderklasse» samt har äfven nyligen fullbordat ritningarne till en större under byggnad varande kutter för en ifrig segelsportsman i Göteborg.

Vårt land, med dess i jämförelse med de stora kulturländerna äfven på idrottens område små förhållanden kan känna sig stolt öfver sådana söner som ingenjör Mellgren. R. L.

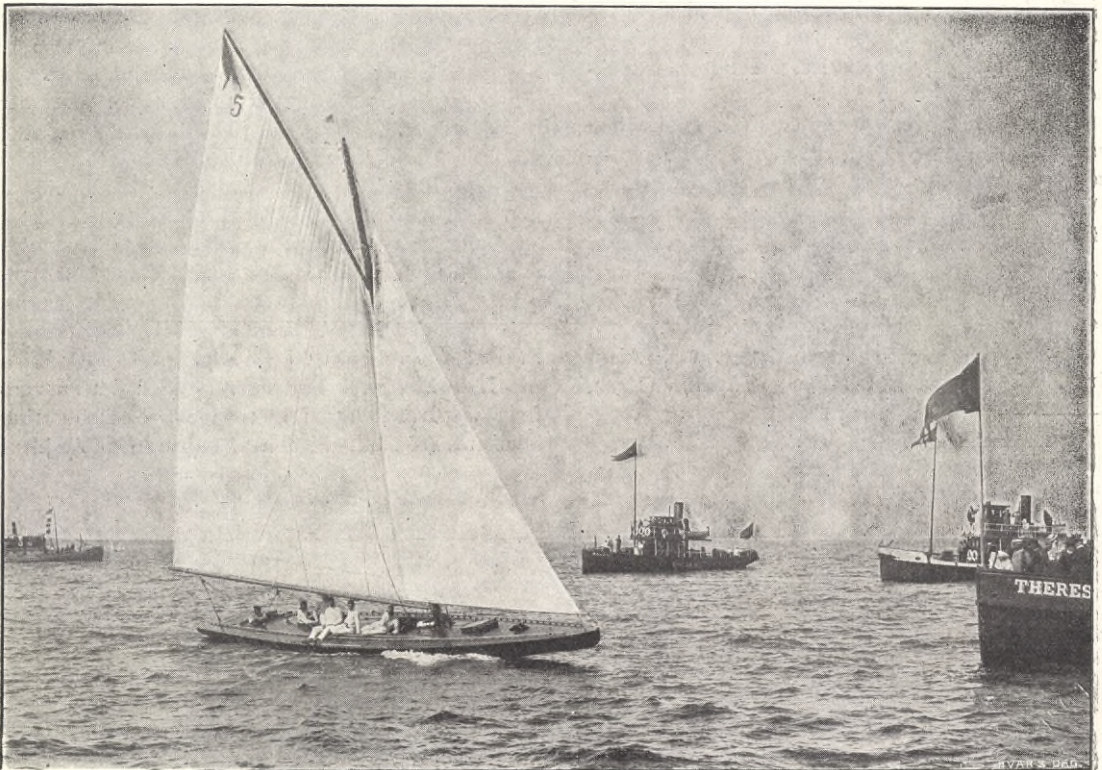

Foto. Carl Larssons Atelier, Gefte.

»ESTER».

GINA OSELIO-BJÖRNSONS TJUGUFEMÅRS-JUBILEUM.

Foto: Rasmussen, Kristiania.
GINA OSELIO-BJÖRNSON.

Det var den 2 januari 1877, som den 17-åriga *Ingeborg Aas* för första gången uppträdde offentligt vid en af den berömda skådespelerskan fru Reimers arrangerad soiré.

»Det blef», yttrar en norsk tidning om denna hennes debut, »en sång, som de närvarande sent glömde. Ett ungdomens flödande väljud, en ton, hvars bärkraft fyllde salen och ett föredrag, fritt från skola och manér, sprunget fram ur en egendomlig naturell, som var bestämd att gå sina egna vägar och bryta sin egen bana».

Efter att ha fått en del undervisning hos Arlberg, som då befann sig i Kristiania, begaf hon sig redan samma år till Stockholm, där hon studerade för fru Stenhammar, hvilrens favoritelev hon snart blef. Emellertid var hon på grund af ekonomiska svårigheter tvungen att afbryta studierna, då det i Kristiania lyckades henne att få sjunga för konungen, och denne, som blef alldeles betagen af den vackra rösten och det friska, personliga och intelligenta i hennes föredrag, gaf henne ett privatstipendium, som möjliggjorde återupptagandet af studierna.

Och han hade all heder af sin protegée! Redan 1879 debuterade hon i »Leonora» och kort därpå i »Aida» och »Lohengrin», i samtliga med stor framgång och erhöill nu fast engagement vid operan. Men hennes håg stod utåt: efter att ha bedrivit framgångsrika studier för den bekanta pariserlärarinnan och sångerskan Marchesi uppträdde hon med stormande succés under åren 1883, 84 och 85 vid flere af Italiens främsta scener, härunder läggande grunden till sin europeiska ryktbarhet och till den framgång, som sedan följt henne öfverallt, där hon låtit höra sig. Till hennes främsta partier höra utom de ofvannämnda de kvinnliga hufvudrollerna i operorna »Tannhäuser», »Valkyrian», »Othello», »Carmen», »Mefistofiles», »Hugenoterna» och »Faust».

Sedan 1890 är Gina Oselio gift med teaterchefen Björn Björnson i Kristiania och bosatt därstädes.

*

Vid sitt tjugufemårs-jubileum uppträdde den utmärkta sångerskan som Margareta i »Faust» och var därvid föremål för den mäst entusiastiska hyllning. Med anledning af jubileet tilldelade henne konung Oscar sin belöningsmedalj — »Litteris» har hon sedan flere år tillbaka.

FRÅN TENNISTÄFLINGARNE I GÖTEBORG.

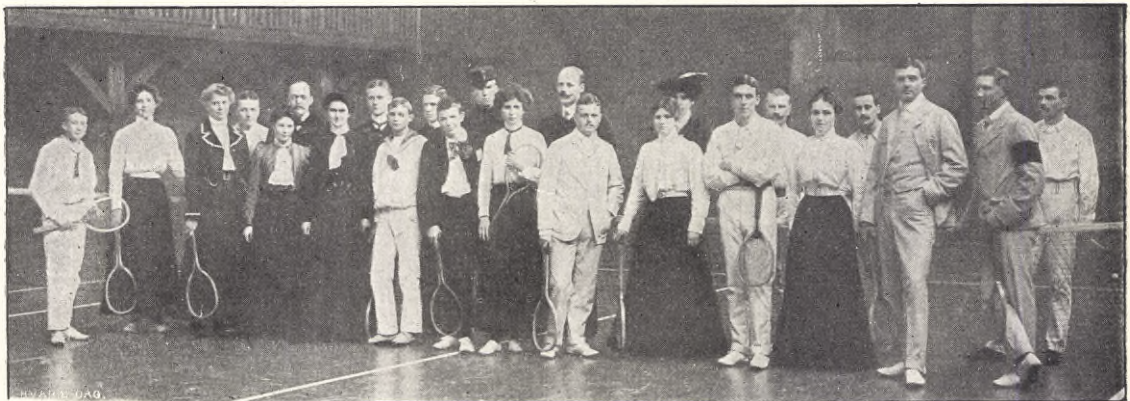

Foto. Jönasson, Göteborg.

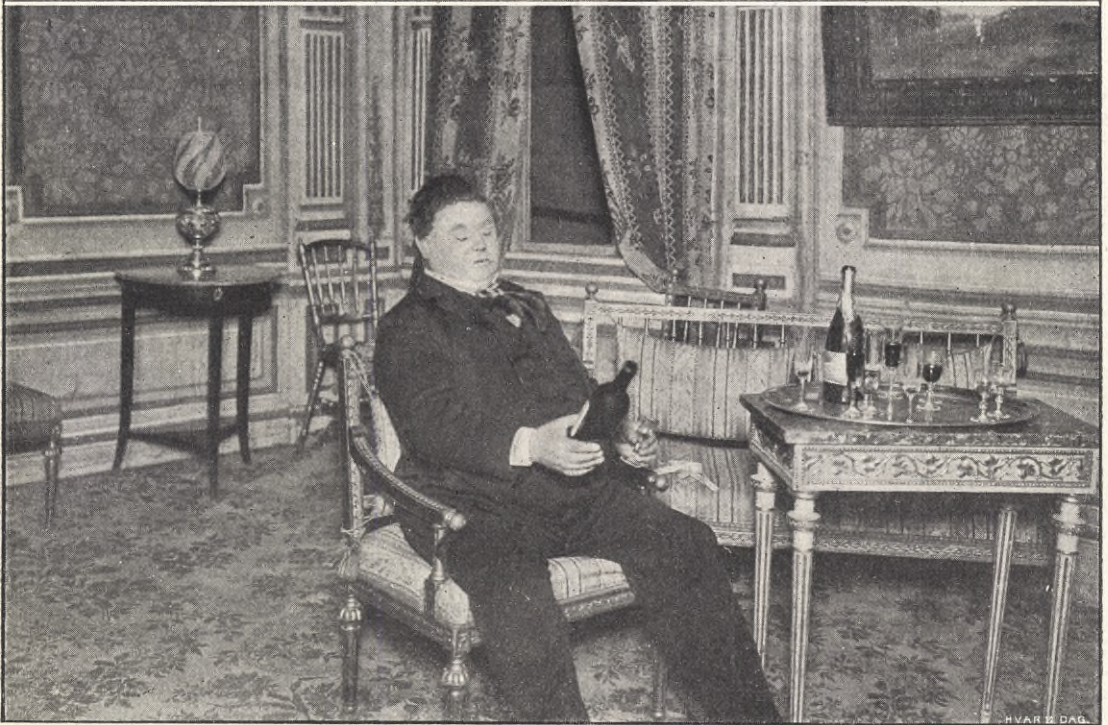
Under några dagar ha i Göteborgs nya tennispaviljong pågått särdeles intressanta täflingar, därvid ådagalagts mycken skicklighet och elegans af såväl manliga som kvinnliga spelare. Vårt utrymme medgifver ej en utförlig redogörelse för täflingarna, men vi vilja ej underlåta att alldeles särskildt komplimentera Herr Settervall, täflingarnas hjälte, för hans lika behagliga och smidiga som beundransvärdt skickliga spel.

Personerna å gruppen äro: 1:sta raden från venster: Kraft, Wachtmeister, Pripp, Kraft, Hammarberg, B. Lindström, Leffer, Lindström Carlander, M. Kjellberg, J. Lignell, Letner, Settervall, Forsell.

2:dra raden från venster: Boström, Wijk, A. Lindström, Lignell, Hammarberg, Lundström, W. Kjellberg, Weibull, Armstrong, Lillienroth

NÅGRA BILDER FÖR

ANDERSSON, PETTERSSON OCH LUNDSTRÖM Å SÖDRA TEATERN I STOCKHOLM.
Foto. för HVAR 8 DAG af

ÖFRE BILDEN: Pettersson (Lundberg), Andersson (Hagman), Lundström (Bäckström).
NEDRE BILDEN: Lundström (Bäckström) pröfvar vinet i Personnes salong.

"Andersson, Pettersson och Lundström", det gamla, kända folkskådespelet, har nu uppförts å Södra teatern i Stockholm med hrr Hagman, Lundberg och Bäckström i resp. hufvudroller. Särskildt hr B. väcker jubel och har som vanligt här presterat något af värde, huru grund rollen än är i och för sig. Bland de uppträdande utmärka sig för öfrigt hr Knut Nyblom som en lustig skolmästare, hr Eli Olsson som bonddräng och tröken H. Ohlsson som piga. Troligen kommer den folkvandring, som nu i flera dagar ägt rum till Södra teatern, att längs: fortfara.

O. K.

DAGEN FRÅN SCENEN.

C. A. Olauon, Stockholm.

SCEN UR TSCHAIKOWSKYS OPERA »JOLANTA»
Å KUNGLIGA TEATERN.

FRÖKEN SVÄRDSTRÖM. HR BRATBORST.

BJÖRNSSONS SKÅDESPEL »PAUL LANGE OCH TORA PARSBERG» Å SVENSKA TEATERN.

PAUL LANGE (Herr de Wahl).

TORA PARSBERG (Fröken Lundeqvist).

Den unga operasångerskan, fröken *Valborg Svärdröm*, som hemkommit från sin studieresa till Paris, har i dagarne i Stockholm haft en ny succès i Tschajkowskis vackra lyriska opera »Jolanta», i hvilken hon utför titelrollen samt åt den ljufva, blinda flickan förlänar en den mest intima och fina karaktäristik.

*

A Svenska teatern har dir. Ranft upptagit Björnsons så starkt omdebatterade drama »Paul Lange och Tora Parsberg», som i öfversättning af Karl Hedberg i dagarna drager mycket goda hus. Man har sökt undvika allt, som i dräkt eller i maskering skulle tyda på de i stycket förekommande historiska personerna, hvilket emellertid icke minskat styckets intresseväckande beskaffenhet.

Titelrollernas innehafvare, hr *de Wahl* och frkn *Lundeqvist*, ha båda åstadkommit ett synnerligen vackert konstnärligt arbete i framställningen af sina kräfvande partier.

KONUNGEN RESER TILL VOXENKOLLEN.

HVAR 8 DAG.
Foto Akersmann, A-Ågelandia.

Hofstallmästare Sverdrup

KONUNGEN

KONUNGEN GÅR AF SPÅRVAGNEN VID HOLMENKOLLEN STATION OCH STIGER UPP I EN VAGN FÖR ATT KÖRA VIDARE TILL VOXENKOLLEN.

SPÅRVÄGEN, MED HVLKEN KONUNGEN ANLÄNDER TILL HOLMENKOLLEN.

Konungafamiljen har under julhelgen i Norge fått pröfva på ett äkta nordiskt midvinterväder. Den snöstorm, som under juldagarne rasade öfver Norge, var nämligen af en ovanlig styrka och intensitet, och ge våra bilder en god föreställning om de svårigheter, som här af förorsakades i trafikförhållandena.

FRÅN DET STORA JULOVÄDRET I NORGE.

Foto. Skarpmoen, Kristiania.

SNÖPLOGEN MED 10 HÄSTAR HAR KÖRT FAST PÅ EN GATA I KRISTIANIA.

JEAN RABOUL OCH HANS HISTORIA.

Originalberättelse för HVAR 8 DAG af *Erlend Bratt*.

(Forts. från föreg. nummer).

Jag tilltalade honom slutligen, ty jag plågades af hans envisa tystnad, och kunde ej fördraga den underlägsna roll, som jag påtrugat mig själf. Jag vek långsamt ihop tidningen, förde den lika gravitetiskt mot min ficka, men hejdade mig plötsligt och sporde honom artigt:

»Kanske ni önskar se tidningen?»

Jag är öfvertygad om, att han helst afböjt mitt erbjudande, ty hans drag uttryckte nu en sådan likgiltighet, att jag afgjordt ångrade mitt tilltag. Emellertid, vare sig han ej i hast fann ord att motivera ett afslag eller helt plötsligt kom på andra tankar — han grep alltnog tidningen, och i det han synbart intresserad började bläddra i den, svarade han:

»Jag är viss om, doktor, att er älskvardhet är helt naturlig, men vore jag misstänksam, skulle jag tro, att ni med kännedom om min absoluta likgiltighet, för hvad de dagliga bladen innehålla, önskat ge mig en kanske välförtjänt fingervisning. Men var lugn», tillade han vid min förvånade uppsyn, »jag fritar er fullständigt från denna tankegång och tackar er uppriktigt för er vänlighet.»

Låg det en viss ironi i hans ord, eller talade han ärligt? Jag var ej i stånd att afgöra detta, innan jag såg honom lägga tidningen å sido, och mina funderingar fördes i en helt annan riktning genom de ord, hvarmed han ånyo inledde samtalet.

»Ni förvånar er», sade han, »öfver att höra min ringaktning gent emot den dagliga prässen, och kanske ni finner det barbariskt och slött att fränsäga sig all gemenskap med alla de intressen, som uppträda vår tid och de små hyggliga människorna, men ni, doktor, som är vetenskapsman, skall väl ändå till en viss grad kunna medge eller tänka er frågor, hvilkas besvarande så ta vår uppmärksamhet i anspråk, att vi blott med ovilja fördjupa oss i eller sysselsätta oss med andra. Så är åtminstone fallet med mig, och hvad ni eller andra betrakta som en brist, det är i mina ögon en förtjänst. Ty blott därigenom att jag helt och fullt gått mitt ämne in på lifvet, har jag kommit till resultat, dem jag aldrig kunnat framvisa därest mina tankar splittrats af de många olika lystringsord, som städså ha sitt tillhåll i prässen.»

Om någon annan framställt ett dylikt påstående, skulle jag utan tvekan, utan svårighet ha kunnat påvisa dess ohållbarhet, men inför denne man skulle hvarje motsägelse ha fallit till marken, och jag förstod strax, att jag här stod inför ett väsen af helt annan kaliber än hvad man i allmänhet råkar på.

Doktor Heurteau gjorde en liten paus, och jag passade på att inflika:

»Var man egentligen på det klara med hans nationalitet?»

»Fullkomligt», svarade doktorn, »försåvidt födelseorten är den bestämmande faktorn härvidlag. Man vet nämligen med full säkerhet, att han föddes i den lilla franska staden Chaumont en Basseging. Men lika visst är också, att man förlorat spåret efter honom här i Frankrike, sedan han vid knappa 15 års ålder tog hyra på en Ostindie-farare och till dess han mer än 35 år därefter uppträdde här i Paris som doktor Jean Conradee Raboul och mellan åren 1895 och 96 utöfvade sin stora praktik.»

»Jag vet detta, emedan jag tog ganska liflig del af de polisrapporter, som tillkommo med anledning af hans försvinnande. Emellertid — för att

återgå till min historia om honom — så, sedan samtalet oss emellan väl kommit i gång, trötto visst ej samtalsämnen. Som hvarje djupt bildad människa yttrade han sig med stor lätthet, men hvad som i synnerhet gaf sådan färg åt hans framställning, var det utomordentliga intresse, hvarmed han omfattade den sak, som förelåg. Jag har trott mig vara rätt hemmastadd i en del saker och har aldrig mer än denna gång erfarit en sådan nästan skolpojksaktig beundran, som jag vid detta tillfälle kände inför denne man. Jag har förut skildrat honom på ett annat sätt, framhållit hans otillgängliga, inbundna, fränstötande natur, och jag har ingen ändring att göra härvidlag. Att han för en gång slog upp språklådan, får betraktas som en fullständig och enastående afvikelse från hans vanor, ty märk väl, att jag aldrig senare lyckades återknyta vår förbindelse eller än en gång få blicka in i detta underliga, men genialiska väsen. Hvilken skada, monsieur Durand», fortfor doktorn ifrigt och med hänförelse, »att denne man slöt sitt rika vetande inombords. Hvilka mäktiga resurser hade han ej till sitt förfogande, och hur lätt skulle ej hans öfverlägsna intelligens ha ledt oss andra till ett framgångsrikt arbete i vetenskapens tjänst. Hvar är han? Skall han återkomma? Finns han i lifvet? Jag vet ingenting af allt detta, och jag fruktar, att lika gåtfull som han gick ibland oss, lika gåtfulla förbli nog hans senare öden. Jag afviker då och då från ämnet, men jag är tvungen därtill på det att ni tillnärmelsevis må få en riktig uppfattning om de personer, som äro inblandade i denna sak. Jag säger inblandade, som jag för öfrigt redan nämnt, att mellan den olycklige Jean Raboul i Charenton och doktorn med samma namn existerar ett visst samband, och jag skall nu ömtala några bevis för detta påstående.

Efter att, som jag nämnt, på det angenämaste sätt ha fördrifvit tiden vid middagsbordet, fortsatte vi samtalet vid kaffet ute på terrassen vid boulevarden, och jag vardt fortfarande i stånd att njuta af hans eleganta och medryckande framställning. Som vanligt strömmade en aldrig sinande folk mängd fram och åter längs boulevarderna, och då jag tillfälligtvis kom att fästa mig vid en främling med ett särdeles markeradt utseende, riktade jag doktors uppmärksamhet på honom. Deras ögon möttes, kanske blott några sekunder, men aldrig, det vågar jag påstå, ha mera expressiva ögonkast växlats! Och hvilken skillnad låg ej i deras uttryck. Hur skall jag kunna skildra den intensitet, hvarmed de mönstrade hvarandra, och hur skall ni kunna förstå, hur de framstodo för mig under dessa korta sekunder, dessa tvänne väsen, hvilka plötsligt dykt fram såsom ur mörkret vid skenet af en blick.

Doktor Raboul var likblek, hans läppar darrade och samma ögon, som nyss förut brunnit af intelligens och liflighet, de hotade nu att tränga ur sina hålor, de återgäfvon en sådan namnlös skräck, en sådan hjärtslitande fasa och förtviflan, att aldrig har ett mänskligt ansikte syntts mig hemskare. Blott ett har en gång senare kunnat täfla därmed; jag menar hans, därute i Charenton.

Och hvad stod där att läsa i främlingens ögon?

Jag ryser ännu vid minnet af den hemiska outgrundlighet, som tindrade i hans svarta, vidöppna ögon, men i öfrigt präglades hans drag af ett nästan högtidligt allvar. Jag har svårt att bestämma hans nationalitet. Hyn var bronsfärgad, växten af medellängd, håret grånadt och ansiktet magert, få-

radt, saknade fullkomligt skägg. Han var draperad i en klädsam, kopparfärgad mantel och därunder framstack en gråaktig, fotsid kappa. På hufvudet bar han en burnus. Af det yttre att dömma torde han således ha varit hindu eller arab.»

»Men lämnade er icke doktor Raboul några uppsynningar om honom», frågade jag, »och hur skillde de åt?»

»Sedan de betraktat hvarandra så som jag antydte», svarade doktor Heurteau, »fortsatte främlingen sin väg, utan att ens vilja besvara den ängsliga, sökande blick, som doktor Raboul sände honom, samt försvann i hvimlet. Det hela hade passerat så hastigt, och ej ett ord hade undfallit doktorn, men då han äntligen förlorat sin underliga bekantskap ur sikte, drog han ett djupt andedrag och vände sina förstörda anletsdrag mot mig. Han tryckte handen mot hjärtat, och med slutna ögon satt han orörlig en stund.

»Jag mår högst illa, doktor», började han sedan — »och jag hoppas ni ursäktar, om jag lämnar er.»

»Vill ni ej tillåta, att jag följer er», frågade jag honom, men möttes därvid af ett så bestämt, afvisande: »Nej tack!», att jag blott kunde fatta hans hand och lämna honom passagen fri.

Och jag såg, hur han samtidigt med det att han banade sig fram mellan borden ut till boulevarden, kastade forskande blickar åt det håll, där främlingen försvunnit. Utkommen på gatan, stannade han ett ögonblick, anropade så en förbifrande droska och försvann, kvarlämnande mig som ett rof för de vildaste funderingar.

Det dröjde minst två månader, innan jag nästa gång återsåg honom, men han reste då en sådan mur af otillgänglighet ikring sig, att jag saknade hvarje möjlighet till att inleda något samtal med honom. Han var ju alltid inbunden och slutten, och dock vill jag påstå, att han vid detta tillfälle helt afsiktligt gick längre än vanligt. Nå, hans hemligheter angingo mig ej, och fastän jag i hög grad intresserade mig för närmare detaljer vid den tilldragelse jag kommit att åse, kunde jag ju ej mot hans vilja tränga honom in på lifvet.

Så småningom föll händelsen ur mitt minne, och det var först fulla två år senare, som jag genom särskilda omständigheter, hvilka jag strax skall berätta, kom att återupplifva denna episod.»

»Om någon, doktor», afbröt jag honom, »äger ni förmåga att hålla intresset för en historia vid lif, och jag kan försäkra er, att jag följer edra ord med långt större ifver än någon följetongsslukare går upp i en roman.

»Kanske förtjänar ock min berättelse denna uppmärksamhet», svarade han småleende, »ty ni måste väl medge, att en mera sällsam uppräning än den, på hvilken jag bygger, ej kan förekomma i en roman. Det gläder mig emellertid, att ni följer med, och jag kan således fortsätta i den tron, att äfven det följande skall väcka ert intresse.»

Han gjorde en paus, liksom för att samla sina tankar, tände en ny cigarett och började:

»Den tilldragelse, hvarom jag nu skall tala, och som återförde i mitt minne sammanträffandet med doktor Raboul, timade ute i Charenton på min asyl. Som alla händelser, hvilka knyta sig till denna historia, är denna äfven höljid i ett visst dunkel, ja, mer än så, ty om man också i den samma kan fatta en viss tendens, är den snarare ägnad att locka fram funderingar, som sluta det hela i ett allt ogenomträngligare mörker.

Jag hade emellertid just slutat min vanliga mottagning och beredde mig göra den ordinarie rondan

bland patienterna, då min assistent anmälde, att en herre önskade träffa mig.

Jag förlänger ogärna mina mottagningstimmar utöfver det behöfliga och ämnade därför låta underrätta mannen ifråga, att han vore välkommen följande dag. I färd med att ge dessa instruktioner, öfverraskades jag helt plötsligt af att finna en främling i rummet.

Säkert uttryckte mitt ansikte föga belåtenhet, ty utan att jag sagt ett ord, bugade han sig kallt men höfligt och utbrast:

»Jag förstår, doktor, att mitt tillvägagående skall väcka ert missnöje, men jag ber er vara öfvertygad om, att därest tiden medgäfvade ett förnyadt besök, skulle jag ej nu ta er uppmärksamhet i anspråk. Jag var rädd, att ni skulle afslå min begäran och för att ej löpa risken att bli afvisad, har jag tagit mig friheten att inträda oanmäld. Jag hoppas, att ni skall ursäkta mig och som intresserad vetenskapsman tillgifva det något själfsväldiga i mitt tilltag.»

Jag bad honom taga plats samt frågade, hvarmed jag kunde stå till tjänst.

»Mitt namn är William Hocburn», svarade han, »och jag har nu en tid uppehållit mig här i staden för att verkställa vissa undersökningar i rent medicinskt afseende. Hvad som i främsta rummet intresserar mig, äro de epileptiska ekvivalenterna. Kanske jag vågar smickra mig med, att ni läst min bok om: »Hysteriska tillstånd.»

Då jag nekande ruskade på hufvudet, gjorde han en lätt gest med handen och fortfor:

»Den berör dock ert område, och innehållet är frukten af ett mångårigt arbete, hvarför jag anser mig böra omnämna den. Emellertid fördjupar jag mig ännu i denna fråga, och tack vare er kollegas, doktor Cuenods vid Hôpital Tenon, älskvärdhet har det varit mig möjligt, att under den korta tid, som jag vistats här, göra ytterst värdefulla iakttagelser. Tyvärr medge ej särskilda omständigheter, att jag förlänger mitt uppehåll här på platsen öfver morgondagen, och då jag i går uppsökte doktor Cuenod, var det för att samtidigt uttrycka mitt hjärtliga tack och säga ett sista farväl.

Ännu i afskedets stund kommo vi in på ytterst intressanta ämnen, och det var i samband med dessa, som edert namn blef nämndt. Han uppgaf nämligen, att ni har under behandling en man, hvilkens egendomliga uppträdande väckt er största förvåning och genom den beskrifning, jag erhållit, äfven min.»

»Ni menar Jean Raboul?» frågade jag.

»Ja, så är hans namn enligt doktor Cuenods utsago, och jag blefve er verkligt förbunden, därest ni satte mig i tillfälle att se honom. Det är denna min ifriga önskan, som kommit mig att bryta mot vanlig höflighet, och jag ber er, doktor, att ej misstycka min närvaro. I morgon lämnar jag Paris, och hvem vet, om jag någonsin mer skall återse er härliga stad.»

»Jag kunde ju gärna afslå en dylik begäran», fortfor doktor Heurteau, »helst som jag genom en stunds fortsatt samtal kom till öfvertygelsen, att denne William Hocburn var en högst upplyst man, och då han dessutom kom å min gamle väns, doktor Cuenods vägnar eller med hans rekommendation, gjorde jag ej några svårigheter, utan bad honom följa mig. Efter att ha visat honom dem bland mina patienter, som enligt mitt förmenande, voro värda särskildt intresse och därvid än ytterligare förvånats öfver hans djupa insikter och intelligenta anmärkningar, närmade vi oss så småningom Jean Rabouls lilla rum. (Forts.)

PRINS BERNADOTTE OCH HANS FAMILJ.

Det väckte på sin tid ett ofantligt uppseende, då det år 1888 berättades, att vår konungs andre son, den populäre och omtyckte prins Oscar, ingått trolofning med dåvarande hoffröken hos h. m. drottningen Ebba Henrietta Munck. Det hette också, att den h. g. fadern var mycket emot partiet. Huru nu därmed än förhöll sig — allnog prinsen dref sin vilja igenom och äktade sitt hjärtas utkorade, ehuru han härvid, enligt grundlagens bud, må-te afstå från arfsföljden för sig och sin ätt. Prins Bernadotte jämte gemål och barn ha därför af Storhertigen af Luxemburg förlänats titeln grefve (grefvinna) af Visborg...

Knappast har väl häller prins Oscar någonsin ångrat, att han vid valet af maka blott lyssnade till sitt hjärtas röst, ehuru detta skedde med upp-

offring af yttre ära och glans. Allvarlig till karaktären och djupt religiöst anlagd, som han är, finner han sig säkerligen långt bättre i hemmets trefna krets bland sina kära, där friden och harmonien af ett det lyckligaste samlif trämst sätter sin prägel på det hela, än i hofvets stolta, men kalla salar, hvarest etiketten och ceremonielet ju påligga dem, som där vandra, sina ofta tryckande band...

Men prins Oscar tillhör därför ingalunda dem, som egoistiskt helt och hållet draga sig undan från världen för att uteslutande lefva för sin egen lycka. Han har ärft sin konungslige faders förkärlek för sjömannens yrke och det friska lifvet på hafvet. Och sjöman är han, sjöman till lif och själ.

Foto. Julius Grape, Foto-affär & atelier, Stilm.

GREFVARNE OCH GREFVINNORNA AF VISBORG,
prinsparet Bernadottes barn.

PAUL DAG.
Foto. J. J. Gröner, Foto-lyse af udsatte, Skåne.

PRINS OSCAR OCH PRINCESSAN EBBA BERNADOTTE.

VECKANS : PORTRÄTT:

H. G. VON SCHEELE.

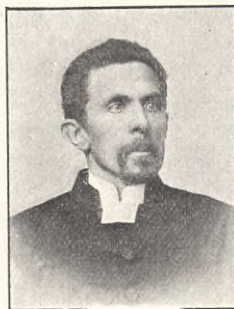
Vi se här ofvan de nobla dragen af Gottlands biskop *K. H. G. von Schéele*, som vunnit popularitet icke blott inom sitt lands gränser utan äfven långt utom desamma. Det var med ett utomordentligt intresse och med storartad hyllning, som nordens söner och döttrar i Amerika mottogo den svenske biskopen under hans färd så väl såsom konung Oscars utomordentliga sändebud som ock såsom den aktade prästmannen, som skulle fastare sammanknyta banden emellan moder- och dotterkyrkan, men äfven banden emellan moder Svea och hennes barn på andra sidan Atlanten.

Som bekant öfverströmmade de svensk-amerikanska tidningarna af berömliga uttalanden om biskop Schéele, och hans föreläsningar i de amerikanska »collegerna» inför lärde från alla jordens kanter. Det är ju ej heller första gången biskop G. von Schéele varit anförtrodd uppdraget att representera svenska kyrkan. Man minnes, att han som Sveriges ombud deltog i kjärsar Wilhelms palestinafärd och i kyrkoinvigningen i Jerusalem. Biskop Schéele, som på sin amerikafärd åtföljts af sin biskopinna här i dagarne efter en minnesrik och betydelsefull om än mödosam färd hemkommit till sin stiftsstad. *S. W.*

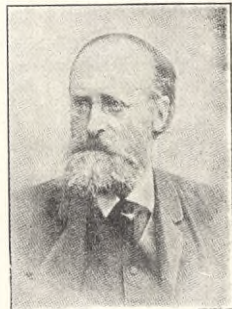
D. W. FLOBECK.

Sjuttio år fyllde den 30 dec. dipsonenten *R. N. O. R. W. O.* i kl. *Daniel Wilhelm Flobeck*, chef för Eriksbergs stora mekaniska verkstad. Jubilaren hyllades på flera olika sätt såväl af sina underlydande, som af vänner och bekanta inom Lundsby kommun, där han innehar en mängd förtroendeposter.

A. RUDBERG.

60 år fyllde den 1 januari kyrkoherden i Björnsäter kontraktspsten *August Rudberg*. Prosten R., som allt fortvarande ask och kryskoter sin stora församling och kontraktets argelägenheter, var på sextioårsdagen föremål för liflig hyllning från församlingsbor och vänner.

L. H. S. DIETRICHSON.

Om någon i sin person och lifsgärning förenat skandinavismens och broderlighetens idé, så är det den man, hvilkens bild HVAR 8 DAG här ofvan återger, norrmannen professor *Lovents Henrik Segelcke Dietrichson*, hvilken den 1 januari ingick i sitt 69 år.

Student i Kristiania 1853, mottog han å studentmötet i Uppsala 1856 djupa intryck och kraftiga väckelser samt begaf sig 1859 till Sverige, som blef hans hemland ända till 1875, då han erhöill sin professur i Kristiania. Under dessa år var han docent i Uppsala, amanuens vid Nationalmuseum, lärare vid Akademien för de fria konsterna, kronprinsessan Lovisas lärare i danska språket och litteraturen m. m.

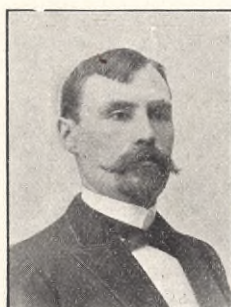
Äfvenså företog han vidsträckt resor: 1862-65 vistades han i Rom, tjänstgörande som konsulatssekreterare och bibliotekarie vid skand. biblioteket.

D. tillhörde för öfrigt den intima krets af författare och konstnärer, som konung Carl XV samlade omkring sig, och kan om den genialiske mannen, på hvilkens betydelsefulla vetenskapliga lifsgärning vi ju ej här kunna ingå, sägas att han är likaså populär här i Sverige som i sitt fädernesland.

IVAR BROMAN.

En lysande vetenskaplig karriär är den, som tillryggalagt af e. o. professorn i anatomi vid Uppsala universitet, med. dr *Ivar Broman*. Född 1808, blef prof. B. student i Uppsala 1829, med. lic. 1839. Han är jämväl öfverläkare vid Tulseboda Brunns- och badort.

B. NORBERG.

Till direktör för Riksbankens afdelningskontor i Göteborg har nyligen utnämmts direktören för afdelningskontoret i Karlstad *B. Norberg*. Hr N., har äfven varit direktör i Kalmar. Den dugande bankmannen blir en god ackvisition för affärsvärlden i vår andra stad.

J. SACHS.

De båda gamla, öfver hela Sverige välkända firmorna *K. M. Lundberg* och *Joseph Leja* som fr. o. m. delta års ingå g samarbete för gemensam räkning, sammanlösas i dagarne till ett bolag under benämning: *Aktiebolaget Nordiska Kompaniet*, och återgifva vi af denna anledning de båda förra firmornas chefer hrr *J. Sachs* och *K. L. Lundberg*. Det nya aktiebolagets mininikapital skall utlösa 2,700,000 kr. Hela mininikapitalet har öfvertagits af delägarna i de gamla affärerna. Rörelsen kommer att delta år förtgå utan yttre förändring i de båda stamfirmornas verksamhet.

K. L. LUNDBERG.

IDA SVANBOM. †

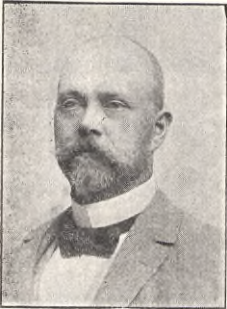
Föreståndarinnan å elementar-skolan för flickor i Norrtälje fröken *Ida Svandom* afled den 25 dec. vid 32 års ålder. Rikt begäfvad, var hon omtyckt af alla, såväl elever som lärjungar, och hennes bortgång var en stor förlust för skolan. Närmast sörjes hon af moder och syskon.

C. GUNDERSEN

I anledning af Stockholms spår-vägsbolags 25-årsjubileum — se förra numret! — utdelades vid den fäst, som då gafs för tjänstemän och funktionärer, Patriotiska sällskapets medalj till flere personer, däribland guldmedalj till trafikmästaren *C. Gundersen*. Öfverståthållaren frih. Tamm utdelade medaljerna.

GALLERI

F. W. HOLM. †

Den 6 dec. afled i Varberg vik, kollegan, fil. kand. *Fritz W. Holm* f. 1838. Sedan 1898 var han jämvel studierektor vid Varbergs högre läroverk för flickor. Kunnig, redbar, god och pålitlig, sörjes han utom af maka och anhöriga af en stor skara af vänner och lärjungar.

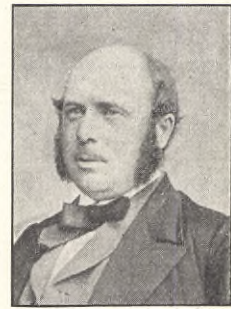
C. L. KRÄPELIN. †

Postexpeditören *Carl Lennart Krepetin* afled den 20 dec. i Stockholm. Han var född 1835 i Finland, 1887 blef han postexpeditör. K. var äfven anställd vid riksdagen, som notarie och var en skicklig stenograf. Den mycket kände mannen sörjes af många.

W. WAHLMAN. †

Ingenjören *Wilhelm Wahlman* afled den 29 december i hufvudstaden. Född 1860, hade han praktiserat i bergsbruk vida omkring. År 1900 öppnade han egen kolmin-portaffär i Stockholm. Den arbetssamme mannen sörjes närmast af enka och barn.

J. A. LEFFLER. †

Den 6 dennes afled i Norrköping i. provinsialläkaren R. W. O. *Johan Alfred Leffler* f. 1838. Student i Uppsala 1847, blef han 1860 med. dr. 1863 provinsialläkare i Väla samt slutligen 1883 i Uppsala distrikt. Den duglige och bepröfvade läkaren tog 1888 afsked.

I. U. CERVIN. †

Nyårsafton afled i Stockholm postexpeditören *Ivar Ulrik Cervin*, född år 1853. Den flitige och duglige mannen sörjes utom af moder och systrar, af den stora kamratkrets, inom hvilken han var högt värderad och skattad för sitt glada och tillgängliga väsen samt för sin vänfaste, redbara karaktär.

J. M. W. SCHÖNBECK. †

Natten till nyårsdagen afled i Söderköping utan föregående sjukdom af hjärtförslämning postmästaren *J. M. W. Schönbeck* i en ålder af 53 år. Den aflidne, som endast i 7 månader innehafvt postmästartjänsten i Söderköping, sörjes närmast af maka, född Bildt.

H. J. SUNDSTRÖM. †

I Piteå afled den 21 dec. danske vicekonsuln R. W. O. *Henrik Johan Sundström* f. 1838. Den dugande och verksamme affärsmannen mottog 1892 disponensskapet för Munkstads stora trävaruetsablisement. Han var äfven direktör för Norrbottensbankens afdelningskontor i Piteå.

C. C. I. A. FRIBERGER. †

Den 29 dec. afled å Sabbatsbergs sjukhus kaptenen vid Skarabors regemente *Carl Gustaf Isak Alfred Friberger*, f. 1838. Intresserad, nitisk och framstående militär, var F. därjämte i besittning af en ridderlig och gedigen karaktär, och har hans bortgång väckt sorg och förtämning i vida kretsar.

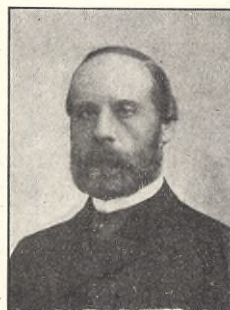
J. M. SPENS.

Den 1 januari afled i Stockholm hufvudmannen för greffliga ätten Spens, f. d. öfverstelöjtnanten vid Lifregementets dragonkår greve *J. M. Spens*. Han var född 1826, blef 1846 underlöjtnant och utnämndes 1847 till öfverstelöjtnant och förste major. Han erhöll 1882 afsked och sörjes nu närmast af maka, född Manderström.

CARL KEMPF. †

Med kapellmästaren R. W. O. *Carl Kempff*, som den 29 dec. afled i Lund, bortgick en af vårt lands kunnigaste och mest geniala musiker. Han hade varit anställd såväl vid Uppsala som Lunds akademiska kapell, och väckte hans förbigående vid besättandet af kapellmästarebefattningen i Lund på sin tid berättigt uppsende.

O. F. ÖBERG. †

Den 27 december afled i hufvudstaden f. d. turkiske general-konsuln *Olof Fredrik Öberg*, öfver 70 år gammal. Ö. hade först i Landskrona en gummifabrik, hvar på han verkade som importör i gummibranschen. Ö. sörjes, utom af barn, barnbarn och släktingar, af en ovanligt stor vänskrets.

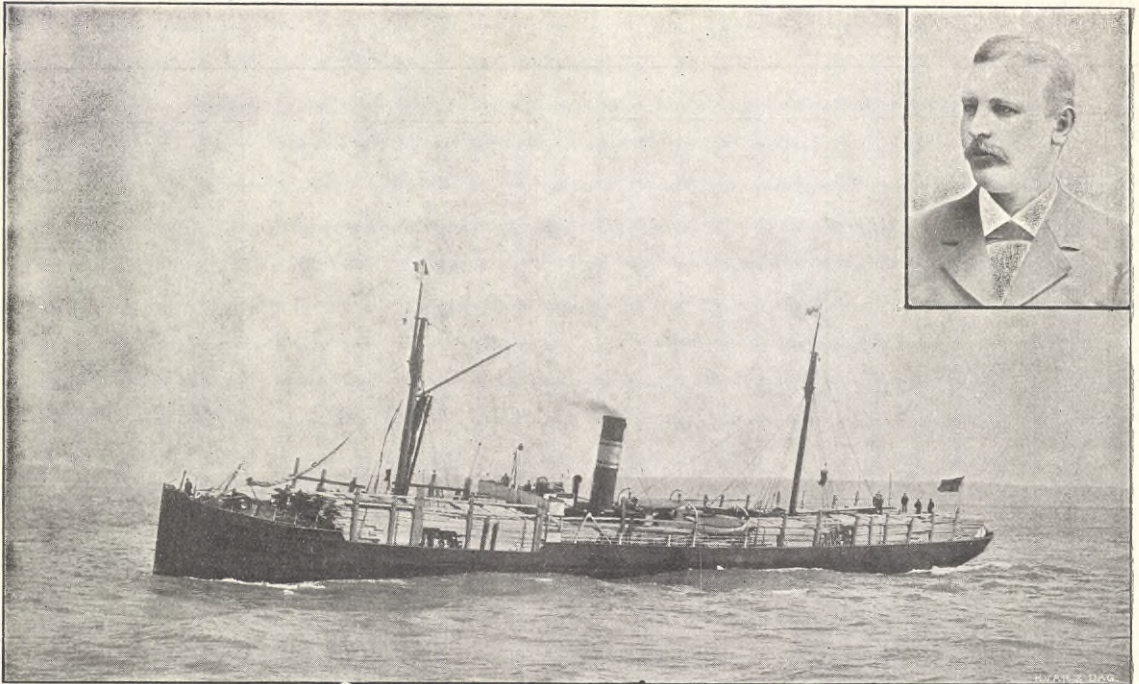

H. RUNNERSTRÖM. †

Den 29 dec. afled i Lund konsul *Henrik Runnerström*, f. 1812. Han var i sin krafts dagar en af Malmö mest framstående affärsmän och innehade en mängd kommunala förteoendeuppdrag. 1877 flyttade den välgörande gamle hedersmannen till Lund.

DEN UNDER JULDAGARNE FÖROLYCKADE ÅNGAREN »POLSTJÄRNAN».

Kapten Widmark

Den uppskakande sjöolycka, som under julaftonen timade i Stockholms skärgård, hvarvid ångaren »Polstjärnan» på ingående till hufvudstaden strax utanför Sandhamn, gick under med man och allt, är ju blott i alltför friskt minne för att här behöfva någon vidare utläggning. Vi meddela här en bild af fartyget och dess befälhafvare, kapten Widmark.

OMSORG OM DE SMÅ.

I de franska barnasylerna har man infört ett bruk, som synes oss beaktansvärdt, och återgifva vi därför vidstående bild. »Institutionen» består helt enkelt däri, att man i hvarje skola har en bekväm hvilstol, i hvilken de af småttingarne, som äro klena och trötta af att ha traskat lång väg eller hvilka i öfrigt äro i verkligt behof af hvila, få sätta sig för att i densamma njuta af en stärkande sömn — en omtänksamhet om de små, hvilken vi som sagt finna rätt beaktansvärd.

